

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Ε'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1931 • ΤΕΥΧΟΣ 2^Ο

ΕΝ ΣΠΑΡΤΗ

Δὲν ἤξερεν ὁ βασιλεὺς Κλεομένης, δὲν τολμοῦσε—
δὲν ἤξερε ἓναν τέτοιο λόγο πῶς νὰ πεῖ
πρὸς τὴν μητέρα του: διὸ ἀπαιτοῦσε ὁ Πτολεμαῖος
γὰ ἐγγύησιν τῆς συμφωνίας των ν' ἀποσταλεῖ κι αὐτὴ
εἰς Αἴγυπτον καὶ νὰ φυλάττεται
λίαν ταπεινωτικόν, ἀνοίκειον προᾶγμα.
Κι ὅλο ἤρχονταν γὰ νὰ μιλήσῃ κι ὅλο δίσταζε.
Κι ὅλο ἄρχιζε νὰ λέγῃ κι ὅλο σταματοῦσε.

Μὰ ἡ ὑπέροχη γυναῖκα τὸν κατάλαβε
(εἶχεν ἀκούσει κιόλα κάτι διαδόσεις σχετικές),
καὶ τὸν ἐνθάρρυνε νὰ ἐξηγηθεῖ.
Καὶ γέλασε· κ' εἶπε βεβαίως πιαίνει.
Καὶ μάλιστα χαίρονταν ποῦ μποροῦσε νάναι
στο γῆρας τῆς δφέλιμῃ σιὴν Σπάρτῃ ἀκόμῃ.

Ὅσο γὰ τὴν ταπεινώσι — μὰ ἀδιαφοροῦσε.
Τὸ φρόνημα τῆς Σπάρτης ἀσφαλῶς δὲν ἦταν ἱκανὸς
νὰ νοιώσῃ ἓνας Λαγίδης χθесινός·
ὅθεν κ' ἡ ἀπαίτησίς του δὲν μποροῦσε
πραγματικῶς νὰ ταπεινώσῃ Δέσποιναν
Ἐπιφανῇ ὡς αὐτήν· Σπαρτιάτον βασιλέως μητέρα.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΕΞ ΙΕΡΕΩΝ ΚΑΙ ΛΑΪΚΩΝ

Ἐξ ἱερέων καὶ λαϊκῶν μιὰ συνοδεία,
ἀντιπροσωπευμένα πάντα τὰ ἐπαγγέλματα,
διέρχεται ὁδούς, πλατέες, καὶ πύλες
τῆς περιωνύμου πόλεως Ἀντιοχείας.
Στῆς ἐπιβλητικῆς, μεγάλης συνοδείας τὴν ἀρχὴν
ὥραϊος, λευκοντυμένος ἔφηβος βασιτᾶ
μὲ ἀνυψωμένα χέρια τὸν Σταυρόν
τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐλπίδα μας, τὸν ἅγιον Σταυρόν.
Οἱ ἐθνικοί, οἱ πρὶν τοσοῦτον ὑπερφίαλοι,
συνεσταλμένοι τώρα καὶ δειλοὶ μὲ βίαν
ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν συνοδείαν.
Μακρὰν ἡμῶν, μακρὰν ἡμῶν νὰ μένουν πάντα
(ὅσο τὴν πλάνη τους δὲν ἀπαρνοῦνται). Προχωρεῖ
ὁ ἅγιος Σταυρός. Εἰς κάθε συνοικίαν
δπου ἐν θεοσεβείᾳ ζοῦν οἱ Χριστιανοὶ
φέρει παρηγορίαν καὶ χαρὰ:
βγαίνουν, οἱ εὐλαβεῖς, σιτὲς πόρτες τῶν σπιτιῶν τους
καὶ πλήρεις ἀγαλλιάσεως τὸν προσκυνοῦν—
τὴν δύναμιν, τὴν σωτηρίαν τῆς οἰκουμένης, τὸν Σταυρόν.—

Εἶναι μιὰ ἐτήσια ἐορτὴ Χριστιανικὴ.
Μὰ σήμερα τελεῖται, ἰδοὺ, πὺδ ἐπιφανῶς.
Αὐτρώθηκε τὸ κράτος ἐπὶ τέλους.
Ὁ μαρότατος, ὁ ἀποτρόπαιος
Ἰουλιανὸς δὲν βασιλεύει πιά.

Ὑπὲρ τοῦ εὐσεβεστάτου Ἰοβιανοῦ εὐχρηθῶμεν.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ ΜΟΝΑΗ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ,
628-655 Μ.Χ.

Μὲ λόγια, μὲ φυσιογνωμία, καὶ μὲ τρόπους
μιὰ ἐξαίρετη θὰ κάμω παροπλία
καὶ θ' ἀντικρύζω ἔτσι τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους
χωρὶς νὰ ἔχω φόβον ἢ ἀδυναμία.

Θὰ θέλουν νὰ μὲ βλάψουν. Ἀλλὰ δὲν θὰ ξέρει
κανεὶς ἀπ' ὅσους θὰ μὲ πλησιάζουν
ποῦ κεῖνται ἢ πληγές μου, τὰ τραυτά μου μέρη,
κάτω ἀπὸ τὰ ψεύδη ποῦ θὰ μὲ σκεπάζουν.—

Ρήματα τῆς καυχίσεως τοῦ Αἰμιλιανοῦ Μονάη.
Ἄραγε νᾶκαμε ποτὲ τὴν πανοπλία αὐτῇ;
Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν τὴν φόρεσε πολὺ.
Εἵκοσι ἐπὶ χρόνῳ, στὴν Σικελία πέθανε.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Τὰ κορίτσια μὲ χαρὲς στὴν ἀκρογιαλιά
Χόρευαν καὶ δίνανε στὴν Ἀννιὼ φιλιά.

—Τὸ καράβι πρόβαλε, μόλις ξεχωρίζει
Σ' οὐρανὸ καὶ θάλασσα, νάτο π' ἀρμενίζει!
Μέσα εἶν' ὁ Θανούλης σου ποὺ τὸν καρτεροῦσες
Νᾶρθαι ἀπὸ τὴν ξενιτειὰ κι' ὅλο λαχταροῦσες
Πέντε χρόνια τὴ στιγμὴ τὴν εὐτυχισμένη.
Νὰ κ' ἡ πλώρη φάνηκε ὅλη ἀφροντυμένη.—

Τὰ κορίτσια μὲ χαρὲς στὴν ἀκρογιαλιά
Χόρευαν καὶ δίνανε στὴν Ἀννιὼ φιλιά.

Σ' ἄλλους τόπους μακρυνοὺς ποὺ δὲν τοὺς φωτίζουν
Τ' ἄστρα τοῦ καλοῦ νησιοῦ κι' οὔτε τοὺς στολίζουν
Ἡ λευκὲς του ἀκρογιαλιές, ἐκεῖ πέρα χρόνια
Ὁ Θανούλης δούλευε σ' ἥλιους καὶ σὲ χιόνια,
Μὰ ἡ ψυχὴ του στὸ μικρὸ τὸ νησί φωληάζει
Καὶ ξυπνᾷ μὲ τὴν Ἀννιὼ καὶ μ' αὐτὴ βραδυάζει.

Τὰ κορίτσια μὲ χαρὲς στὴν ἀκρογιαλιά
Χόρευαν καὶ δίνανε στὴν Ἀννιὼ φιλιά.

Χῶρες πολλὲς πέρασε σὲ πολλὰ ταξίδια,
Τὴ φτώχῃ κασέλα του γέμισε στολίδια.